

Arrest

nr. 204 642 van 31 mei 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. EL JANATI, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 23 juli 2015 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 27 januari 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 3 juni 2016 (RvV 3 juni 2016, nr. 169 006).

1.3. Verzoekster diende op 2 augustus 2016 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal trof op 14 juli 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan op 14 juli 2017 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soenniet van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bagdad. Op 23 juli 2015 vroeg u samen met uw zoon A.(...)-A.(...), S.(...) A.(...) A.(...) (O.V.(...)) een eerste maal asiel aan in België. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat u heel uw leven in de wijk Waziriyah, Bagdad, woonde. U bent niet naar school geweest en heeft niet gewerkt. U huwde in 1994 met A.(...) A.(...), A.(...) A.(...) A.(...) (O.V. (...)). U vertrok voor een periode van vier tot zes maanden naar Syrië omwille van het sektarisch geweld in Bagdad. Bij terugkeer naar Irak opende uw man een winkeltje in een deel van jullie huis in Waziriyah. Op 8 januari 2015 waren uw zonen S.(...) en O.(...) in de winkel. Plots ging er een bom af voor de winkel. Uw zoontje, B.(...), kwam door de explosie om het leven. Uw twee andere zonen werden door de rook bevangen maar konden de winkel ontkomen. Ze werden naar het ziekenhuis overgebracht en konden de volgende dag weer naar huis. Uw oudste zoon moest zijn eindexamens in een sjiitische wijk afleggen, maar zag dat niet zitten. U vreest dat uw zoon O.(...) problemen gaat krijgen omwille van zijn naam. U vertrok op 26 juni 2015 uit Bagdad, samen met uw zoon S.(...) (O.V. 8.095.338) en uw minderjarige zoon O.(...). Jullie reisden per vliegtuig naar Izmir, Turkije, en vervolgden via Griekenland jullie weg naar België.

Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u de originele identiteitskaart en nationaliteitsbewijs van u en O.(...) voor. Tevens legde u een kopie voor van uw huwelijksakte, de identiteitskaart en nationaliteitsbewijs van uw echtgenoot, uw voedselrantsoenkaart, een schooldocument van B.(...) en enkele foto's van B.(...). Uw zoon S.(...) legde nog een originele overlijdensakte voor van B.(...), een politierapport in verband met de ontploffing voor de winkel, bijhorende originele foto's van de uitgebrande winkel alsook zijn eigen identiteitsdocumenten.

Op 27 januari 2016 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigde de beslissing en haar motieven in haar arrest van 3 juni 2016.

Op 2 augustus 2016 vroeg u een tweede maal asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waarin u stelt niet meer naar Irak terug te kunnen keren daar uw echtgenoot u er liet prostitueren. Uw echtgenoot zou u vanuit Irak hebben bedreigd en uw zoon O.(...) ertoe hebben aangezet u te vermoorden. O.(...) zou u vervolgens met een schaar hebben bedreigd.

Op 2 augustus 2016 vroeg uw zoon S.(...) eveneens een tweede maal asiel aan. Hij beroept zich op de elementen van zijn vorige asielaanvraag en hekelde de problematische situatie met zijn moeder en zijn broer. Hij vroeg opnieuw asiel aan omdat hij in België een toekomst wilt uitbouwen.

De asielaanvragen van uw zoon en uzelf werden op 20 maart 2017 na een gehoor in voorafgaand onderzoek dat plaatsvond op 7 maart 2017 in overweging genomen door het CGVS.

Op 10 april 2017 vroeg uw echtgenoot eveneens asiel aan in België. Hij stelt Irak op 19 december 2016 te hebben verlaten nadat hij door een sjiitische militie werd ontvoerd en bedreigd omwille van zijn alcoholverkoop. Hij zou u na zijn aankomst in België hebben uitgelegd dat hij u vanuit Irak zou hebben bedreigd zodat u niet naar Irak zou terugkeren. Uw familie zou namelijk op de hoogte zijn gekomen van uw activiteiten als prostituee en zouden u naar het leven hebben gestaan. Met deze 'truc' zou uw echtgenoot getracht hebben u te weerhouden om na uw weigeringsbeslissing terug te keren naar Irak.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de dreigberichten van uw echtgenoot voor, enkele dreigberichten van uw broer en een medisch attest.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen:

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat er met betrekking tot uw eerste asielaanvraag reeds een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen daar zowel het CGVS als de RVV ondermeer oordeelden dat er geen geloof kon worden gehecht aan de voorgehouden bomaanslag waarbij uw zoon B.(...) om het leven zou zijn gekomen en, het gegeven dat deze bomaanslag tegen jullie gezin werd gericht.

Deze vastgestelde ongeloofwaardigheid wordt nogmaals bevestigd door de verklaringen die uw echtgenoot aflegt in zijn gehoor. Zo zouden volgens de verklaringen die u en S.(...) aflegden in het kader

van jullie eerste asielaanvraag, zowel S(...) als O(...) aanwezig geweest zijn in de winkel toen de ontploffing zich voordeed (CGVS 1ste AA, pg.8) (CGVS S(...) 1ste AA, pg.21). Uw echtgenoot verklaart echter dat O(...) op het moment van de ontploffing zich in Erbil, Koerdistan bevond (CGVS echtgenoot, pg.7). Terwijl u aangaf dat jullie voedselwinkel in jullie huis was geïnstalleerd (CGVS 1ste AA, pg.8) , geeft uw echtgenoot aan dat de voedselwinkel op een 1000m van jullie woning was gelegen (CGVS echtgenoot, pg.7). Zowel u als S(...) konden niet met zekerheid aangeven dat de ontploffing tegen jullie gericht was. S(...) maakte melding van een soennitische moskee in jullie straat (CGVS S(...) 1ste AA, pg.19) en sprak u tijdens uw gehoor op de DVZ over de grote aanwezigheid van soennitische ondernemers in de straat (zie vragenlijst 1ste AA). Dit terwijl uw echtgenoot met stelligheid verklaart dat de ontploffing wel degelijk tegen jullie winkel was gericht daar hij er alcohol verkocht en dit als niet toegestaan werd beschouwd (CGVS echtgenoot, pg.6). Meer nog, uw echtgenoot zou u na de ontploffing van de winkel op de hoogte hebben gebracht van zijn alcoholverkoop in de winkel daar mensen erover begonnen te roddelen (CGVS 1ste AA, pg.6). Het is dan ook zeer opvallend dat u hierover nooit melding maakte, dit terwijl specifiek werd gepolst naar de aanleiding van deze ontploffing. Er dient geen betoog dat, indien jullie verklaringen zich op dergelijke cruciale punten (aanzigheheid zoon, locatie van de winkel en aanleiding van de ontploffing) tegenspreken, de geloofwaardigheid ervan helemaal teniet wordt gedaan. Bovendien hypothekeert de vaststelling dat jullie zich overduidelijk bedienen van leugenachtige verklaren ook jullie algehele geloofwaardigheid.

In de marge dient over uw eerste problematiek nog het volgende te worden opgemerkt. Er werd u tijdens uw gehoor in het kader van uw 2de asielaanvraag op de DVZ gevraagd naar actuele gebeurtenissen inzake uw eerste problematiek. Toen gaf u aan dat een drietal maand geleden jullie huis in beslag werd genomen door sjiieten en uw echtgenoot en uw familie het huis dienden te verlaten (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ dd. 8/8/2016). Uw broer zou u hiervan hebben verwittigd tijdens zijn verblijf in Turkije (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ dd.8/8/2016). Uitspraken die u in huidig gehoor volledig ontkend (CGVS 2de AA, pg.4). Een ontkenning kan echter niet simpelweg uw vastgestelde verklaringen, door u overigens ondertekend als correct en waarachtig, opheffen.

Vervolgens spreekt de wijze waarop u en uw echtgenoot de problematiek met betrekking tot de prostitutie schetsen al op zich voor wat betreft de geloofwaardigheid ervan. Zo vroeg u op 2 augustus 2016 een tweede maal asiel aan waarin u stelde niet naar Irak terug te kunnen keren uit vrees voor uw echtgenoot. Hij zou u vanuit Irak verschillende dreigberichten hebben gestuurd en, stelde u toen, uw zoon O(...) hebben opgezet om u te vermoorden waarna hij u met een mes zou hebben bedreigd. U vreesde tevens bij terugkeer opnieuw in de prostitutie te moeten stappen (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ). Een vrees die klaarblijkelijk echter plots verdween toen uw echtgenoot zijn opwachting maakte in België. Uw echtgenoot verklaarde namelijk toen hij u in België opnieuw ontmoette, dat hij in uw belang deze dreigementen had gestuurd zodat u niet meer naar Irak zou willen terugkeren. Hij zou daarmee uw leven hebben willen redden daar uw familie van uw 'activiteiten' op de hoogte kwam en u wilden vermoorden. Een uitleg waarbij u zich geen vragen zou hebben gesteld, maar daarentegen meteen voor waar zou hebben aangenomen. Opeens was alles opnieuw 'peis en vree' tussen jullie en trokken na twee eerdere ontmoetingen bij elkaar in (CGVS 2de AA, pg. 3). U zou namelijk geen vrees meer voor hem hebben, want u bent in België beschermd en u heeft nood aan iemand die u helpt in uw moeilijke situatie (CGVS 2de AA, pg.3). U verklaarde immers in het begin van het gehoor dat bij u borstkanker werd ontdekt (CGVS 2de AA, pg.1). Uit de attesten die u voorlegt bleek dit echter een voorbarige conclusie daar in de attesten sprake was van een goedaardig gezwel (CGVS 2de AA, pg.10).

Wat er ook van zij betreffende uw 'moeilijke situatie', feit is dat u wel heel snel genoeg nam met een uitleg dat vrijwel geen enkele andere persoon zou kunnen overtuigen. De 'truc', zoals uw echtgenoot ernaar refereert (CGVS echtgenoot, pg.10) is evenwel compleet ongeloofwaardig. Er dient namelijk geen betoog dat indien uw echtgenoot u daadwerkelijk wou overtuigen van het gevaar dat u liep in Irak, hij u simpelweg had kunnen vertellen dat uw familie op de hoogte was gekomen van uw activiteiten in de prostitutie en zij u daarom naar het leven stonden. Zowel u en uw echtgenoot trachten deze 'truc' te rechtvaardigen, dit echter op een dergelijke incoherente, onduidelijke, ontwijkende en vage manier dat jullie uitleg hierover zelfs met de grootste moeite niet kon worden begrepen (CGVS 2de AA, pg.5) (CGVS echtgenoot, pg. 9, 10). Zelfs u dient tenslotte te concluderen dat het voor u ook niet duidelijk was (CGVS 2de AA, pg.6).

Nochtans nam u de uitleg van uw echtgenoot meteen voor waar aan, zonder daarbij enige bijkomstige vragen te stellen. U vroeg hem zelfs niet hoe of wanneer uw familie op de hoogte is gekomen van uw activiteiten (CGVS 2de AA, pg.6). Dat u het ene moment uw echtgenoot als uw potentiële moordenaar aanziet en het volgende moment opnieuw met hem gaat samenwonen zonder het fijne te weten van wat er zich precies in Irak zou hebben afgespeeld, is volledig absurd te noemen. Niet alleen kon u daarmee het risico op vervolging in Irak adequaat inschatten, maar eveneens het risico dat de komst van uw echtgenoot meebracht. Dat u naliet dit te doen, relateert volledig uw vrees met betrekking tot Irak en met betrekking tot uw echtgenoot.

Wat uw echtgenoot overigens verklaart over de omstandigheden waarin uw familie op de hoogte kwam van uw activiteiten, tart alle verbeelding. Zo zou hij in een beweerde dronken discussie met uw schoonbroer het volgende hebben gezegd: 'ik werk op uw zus' (CGVS echtgenoot, pg.10). Dat uw echtgenoot na een dergelijke uitspraak vervolgens nog ongemoeid negen maand op hetzelfde perceel als uw familie (CGVS echtgenoot, pg.4) kon blijven wonen (CGVS echtgenoot, pg.10) doet alle verdere geloofwaardigheid teniet.

De vrees die u kenbaar maakte tijdens uw gehoor bij de DVZ, namelijk dat u bij een terugkeer naar Irak opnieuw in de prostitutie zou belanden, daar maakt u meteen ook komaf mee door in huidig gehoor te stellen dat uw echtgenoot u nooit in de prostitutie heeft gedwongen, u het leuk vond om te doen en het voor u een open deur was voor een nieuw leven van mooie kledij, geld, dansen, leuke sfeer en drank (CGVS 2de AA, pg.7).

U schuwt zich er trouwens niet voor om u nog verder van kennelijk leugenachtige verklaringen te bedienen teneinde in België een statuut te bekomen. Blijkt echter dat u op de duur door de bomen het bos niet meer ziet en u zelf niet meer weet wat u wel of niet hebt gezegd (cfr. beweerde inbeslagname huis en verdrijving familie door sjitische milities). Ondanks het feit dat uw echtgenoot in maart 2016 (CGVS echtgenoot, pg.10) uw familie op een niet al te subtiële manier op de hoogte bracht van uw en zijn werkzaamheden, verbrak u volgens uw recentste verklaringen pas alle contact met uw moeder in september 2016 (CGVS 2de AA, pg.15). Uw echtgenoot had u namelijk in één van zijn berichten laten weten dat hij uw familie op de hoogte had gebracht, waardoor u zich schaamde ten aanzien van uw familie (CGVS 2de AA, pg.5). Opnieuw kan uit het tijdsverloop zoals dit door jullie wordt geschetst worden afgeleid dat jullie de Belgische asielinstanties eens te meer trachten te misleiden. Maar daarenboven bleek uit de verklaringen die u aflegde in voorafgaand onderzoek dat u zelf de gebeurtenissen niet correct heeft afgestemd. Zo gaf u toen aan dat u op 5 maart 2017 wel nog contact had met uw moeder, u vertelde zelfs dat ze toen bijna dood viel (CGVS voorafgaand onderzoek, pg.6). U ontkent in huidig gehoor dit ooit te hebben gezegd (CGVS 2de AA, pg.10). U voorts geconfronteerd met uw verklaring eerder in het gehoor dat u na de aankomst van uw echtgenoot van hem aan uw moeder moest vertellen wat u had gedaan (CGVS 2de AA, pg.9) zegt u in eerste instantie dat u niet met haar hebt gesproken en al heel lang niet meer met haar hebt gesproken om vervolgens bij herhaling van de vraag te stellen dat u wel met haar hebt gesproken, maar dit niet via uw eigen telefoon gebeurde (CGVS 2de AA, pg.9). Gesproken is echter gesproken, contact is contact, om het even welk medium hiervoor werd aangewend. De manier waarop u de vragen van het CGVS tracht te ontwijken en te vervormen is frappant te noemen en kenmerkend voor alle gehoren die van u werden afgenomen. Nog een voorbeeld hiervan is het feit dat u in huidig gehoor op de proppen komt met dreigberichten afkomstig van uw broer, dit terwijl u ook hem sinds september zou hebben geblokkeerd daar u vreesde dat hij op de hoogte was gekomen van uw activiteiten in de prostitutie. U stelt dat u uit nieuwsgierigheid hem hebt gedeblokkeerd om te zien wat ze nu zouden zeggen en wat uw echtgenoot aan uw familie heeft verteld (CGVS 2de AA, pg.9).

Bovenstaande elementen doen er geen twijfel over bestaan dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de feiten zoals jullie deze schetsen. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend.

Uw zoon O.(...) werd op eigen vraag gehoord en beroept zich tevens op de problematiek die jullie in de eerste aanvraag inriepen. Zoals eerder werd uiteengezet werd in de eerste asielaanvraag reeds een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen daar geen geloof kon worden gehecht aan de bomaanslag of het gegeven dat deze bomaanslag tegen jullie gezin werd gericht. De ongeloofwaardigheid van jullie relaas werd nogmaals bevestigd door de verklaringen van uw echtgenoot zoals bovenstaande argumentatie aangaf. In het geval van O.(...) dient de nadruk te worden gelegd op het feit dat uw echtgenoot verklaarde dat O.(...) op het moment van het incident zelfs niet in Bagdad aanwezig was, maar een onderkomen in Erbil had gevonden. Ook O.(...) verklaarde dat u hierover hebt gelogen en bevestigt het feit dat hij niet aanwezig was toen het incident zich voordeed (CGVS O.(...), pg.8). Zijn vrees dat hij zal worden gevisieerd omwille van zijn naam O.(...) werd eveneens in deze beoordeling opgenomen en bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Voorts brengt O.(...) geen bijkomende elementen aan die zijn vrees ten aanzien van Irak zou kunnen staven (CGVS O.(...), pg.10,11). Wat betreft de problematische gezinssituatie waarnaar O.(...) verwijst (CGVS O.(...), pg.3,4,5) dient, zonder afbreuk te doen aan de mogelijke ernst hiervan, te worden gewezen op het feit dat uit deze moeilijke gezinssituatie, ingegeven door verschillende factoren waarover uw gezin evenmin duidelijkheid creëert ten aanzien van het CGVS geen gegronde vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid daar dit niet ressorteert onder de criteria van de conventie van Genève, die immers voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. Wat betreft het incident dat zich zou hebben voorgedaan en die aan de basis ligt van de problematieke situatie, nl. de bedreiging met een schaar ten aanzien van zijn moeder, dient te worden opgemerkt dat O.(...) dit incident situeert binnen het opvangcentrum (CGVS O.(...), pg.6 en 7) terwijl u dit

incident situeert in het huis van een vriend (CGVS 2de AA, pg.2). O.(...) vertelt dat de aanleiding van het incident de beslissing van het CG was die hij bij de directie in ontvangst moest nemen. Omdat deze negatief bleek, zou hij zeer kwaad zijn geweest en zijn vader zou hem telefonisch hebben opgejut om zijn moeder aan te vallen (CGVS O.(...), pg.6,7). De directeur zou tijdens het incident zijn tussengekomen (CGVS O.(...), pg.6). Omwille van de negatieve beslissing dienden jullie het centrum te verlaten geeft O.(...) aan (CGVS O.(...), pg.12). U stelt echter duidelijk dat het incident zich niet voordeed in het centrum, maar in Verviers in het huis van een Irakees die S.(...) heet (CGVS voorafgaand onderzoek, pg. 5, 13, 14) (CGVS 2de AA, pg.2). Ondanks een, volgens u, tussenkomst van de politie weet u echter ook geen bewijs hiervan voor te leggen. Dergelijke volledig afwijkende verklaringen, maakt dat zelfs de geloofwaardigheid met betrekking tot dit incident op losse schroeven staat.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u dan ook niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De 'dreigementen' kunnen eenvoudigweg geësceneerd zijn. Wat ze in het geval van uw echtgenoot blijkbaar ook waren. Het medisch attest bevat geen enkele informatie waaruit geconcludeerd zou kunnen worden dat u daadwerkelijk nood zou hebben aan internationale bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) tweeweg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3

EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016). Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen afkomstig uit “areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze

periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ter volledigheid dient te worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw echtgenoot A.(...) A.(...), A.(...) A.(...) A.(...) (O.V. (...)) en uw zoon A.(...)- A.(...), S.(...) A.(...) A.(...) (O.V. (...)) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster zet in haar middel de feiten uiteen en wijst op het beginsel van het voordeel van de twijfel dat werd gehuldigd in de rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie en de Raad. Volgens verzoekster beperkt de verwerende partij zich tot het constateren van de algemene ongeloofwaardigheid van het relaas en werd het voordeel van de twijfel niet aan haar gegund.

In ondergeschikte orde meent verzoekster dat het past haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zij *“in geval van terugkeer naar haar land van herkomst het voorwerp zal zijn van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen”*. Verzoekster citeert een passage uit de bestreden beslissing met betrekking tot de veiligheidssituatie in Bagdad en is van oordeel dat de verwerende partij niet consequent is door enerzijds aan te geven dat er nog steeds aanslagen plaatsvinden en anderzijds de subsidiaire bescherming te weigeren. Verzoekster stelt dat de verwerende partij zelf een argument voor de toekenning van de subsidiaire bescherming aanreikt, met name het geweld van de sjiiitische milities tegen soennitische burgers. Verzoekster stelt bij terugkeer het risico te lopen om slachtoffer te worden van ‘individuele en doelgerichte vormen van geweld’ omdat zij soenniet is en zij oppert dat de beslissing hiermee onvoldoende rekening houdt.

In uiterst ondergeschikte orde beweert verzoekster dat onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat zij tot een religieuze minderheid behoort waardoor de beslissing zou moeten worden vernietigd voor bijkomend onderzoek.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. De verwerende partij maakt middels een aanvullende nota van 7 februari 2018 een bijkomend stuk over aan de Raad, met name de ‘COI Focus’ *“Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”* van 25 september 2017.

2.2.2. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer waarbij een proces-verbaal van een verhoor als slachtoffer, opgesteld door de lokale politie van Genk van 10 november 2017 en een medisch getuigschrift van dr. V. B. van 9 november 2017 worden overgemaakt.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om

alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. De bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, vermeldt uitdrukkelijk de door verzoekster geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen. De commissaris-generaal wijst in de eerste plaats op de weigeringsbeslissing die werd getroffen naar aanleiding van verzoeksters eerste asielaanvraag waarbij de bomaanslag en het gegeven dat verzoeksters zoon B. om het leven zou zijn gekomen en het feit dat deze aanslag tegen haar gezin zou zijn gericht, ongeloofwaardig werden geacht. De verklaringen van de echtgenoot van verzoekster in het kader van diens eerste asielaanvraag bevestigden nogmaals de ongeloofwaardigheid van deze asielmotieven.

Vervolgens gaat de commissaris-generaal in op een reeks onduidelijke verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot over haar activiteiten als prostituee in Irak en over de vraag of verzoeksters familie hiervan op de hoogte was. Tevens vestigt de commissaris-generaal de aandacht op de dubbelzinnige houding van verzoekster ten aanzien van haar activiteiten. In de beslissing wordt ook gewezen op allerhande leugenachtige verklaringen van verzoekster betreffende de contacten met haar familie.

Naar aanleiding van de verklaringen van verzoeksters zoon O., die op zijn eigen vraag werd gehoord, wordt in de beslissing gesteld dat hij bevestigde dat hij niet aanwezig was toen de bomaanslag zich voordeed. Verzoeksters zoon O. brengt geen bijkomende elementen aan die een vrees ten aanzien van Irak kunnen staven, zo oppert de commissaris-generaal. De moeilijke gezinssituatie ressorteert niet onder het Vluchtelingenverdrag en over de bedreigingen door de echtgenoot van verzoekster worden door verzoekster zelf en haar zoon O. afwijkende verklaringen afgelegd. De commissaris-generaal concludeert uit het geheel van de elementen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de neergelegde stukken de appreciatie niet kunnen wijzigen.

Inzake de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, overweegt de commissaris-generaal op basis van de beschikbare informatie dat er actueel in Bagdad een complexe situatie heerst, maar dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5.2. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.4. Vooraf dient te worden aangestipt dat de Raad niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In zijn arrest van 3 juni 2016 (RvV 3 juni 2016, nr. 169 006) heeft de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd, waardoor deze elementen, met name een bomexplosie in de winkel van verzoeksters echtgenoot, niet opnieuw kunnen worden beoordeeld, tenzij er hiervan nieuwe bewijselementen zouden voorliggen.

2.5.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag een medisch attest neerlegde van de radioloog van 24 maart 2017 naar aanleiding van een gezwel in de linkerborst (dat goedaardig zou zijn) en een aantal *printscreens* van berichten die blijkbaar naar een gsm-toestel werden verzonden (AD, stuk 24, Documenten, medisch attest en dreigberichten). Uit de gehoorverslagen blijkt enerzijds dat de sms-berichten verstuurd werden naar een toestel waarover verzoekster niet langer beschikt (AD, stuk 17, gehoorverslag CGVS I, 7 maart 2017, p. 12) en anderzijds dat uit de inhoud “(...) *als je terugkeert, zal ik je vermoorden... (...) je bent een afvallige hoer (...) ik laat jouw familie jou vermoorden. Dan ben ik af van jou. Je bent een hond, de dochter van een hond en een hoer*” niet kan worden opgemaakt dat ze voor verzoekster bedoeld waren of van haar echtgenoot afkomstig waren.

2.5.6. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde verzoekster dat zij “*niet kan terugkeren naar Irak omdat ik door mijn man bedreigd wordt. Mijn man wil dat ik mij in Irak zou prostitueren. Mijn man dwingt mijn jongste zoon om mij te doden. Mijn jongste dewelke ook in België verblijft, heeft mij gisteren proberen te steken met een schaar. Wij waren bij een Irakees genaamd A.(...) K.(...) S.(...). De politie moest tussenbeide komen nadat de onderbuur gebeld had. Ik ben bang voor mijn leven.*” (AD, stuk 26Z, Verklaring meervoudige aanvraag, 8 augustus 2016, vraag 15). Tevens stelde verzoekster dat “*(d)e sjiieten (...) ons huis in beslag genomen (hebben) en (...) mijn man en mijn familie uit het huis verdreven (hebben)*” (*Ibid.*) Verzoekster werd naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag een eerste maal gehoord op het Commissariaat-generaal op 7 maart 2017 waarbij zij een reeks bijzonder vage verklaringen aflegde over haar verblijfplaats in België en de relatie met haar zonen (AD, stuk 17, gehoorverslag CGVS I, 7 maart 2017, pp. 2-10). Verzoekster gaf ook aan dat zij uit Irak vertrokken was omwille van het overlijden van haar zoon (zie: eerste asielaanvraag) en omwille van het feit dat zij door toedoen van haar echtgenoot en alcoholisme in de prostitutie verzeild was geraakt: “*Ze mogen niet weten dat ik hoer was het was mijn keuze niet, ik was alcoholverslaafd.*” (*Ibid.*, p. 13). Tijdens haar tweede gehoor verklaarde verzoekster, in tegenstelling tot haar initiële verklaringen, dat zij geen vrees meer

koesterde voor haar man, die ondertussen in België was toegekomen, en dat diens eerdere bedreigingen bedoeld waren om haar angst in te boezemen zodat zij zeker niet zou terugkeren naar Irak omdat zij aldaar het risico zou lopen om door haar broers vermoord te worden (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 27 juni 2017, p. 3). Bovendien ontkende zij tijdens het tweede gehoor dat de prostitutie in Irak onder dwang plaatsvond. Zij beschrijft het als een 'ander leven' met kledij, geld, dansen, drankjes en een leuke sfeer (*Ibid.*, p. 7). Bovendien blijkt uit het tweede gehoor dat verzoekster een aantal uiteenlopende verklaringen aflegde over de contacten die zij onderhield met haar familieleden, bijvoorbeeld met haar moeder (*Ibid.*, p. 9-10), en over de vraag of haar familie op de hoogte was van haar activiteiten en van het feit dat zij opnieuw bij haar echtgenoot was (*Ibid.*, p. 7-8). Tenslotte bleek ook dat verzoekster ontkende ooit te hebben gezegd dat de sjiiten haar huis in beslag zouden hebben genomen (*Ibid.*, p. 4).

2.5.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat de verklaringen van verzoekster dermate tegenstrijdig en onsamenhangend zijn, dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vluchtmotieven. Verzoekster is geenszins tegemoet gekomen aan de cumulatieve voorwaarden die zijn opgenomen in artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet, zodat zij niet in aanmerking komt voor het voordeel van de twijfel. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster kan zich zodoende ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.8. In een aanvullende nota die ter terechtzitting wordt neergelegd, legt de verzoekende partij een proces-verbaal neer van een verhoor als slachtoffer, opgesteld door de lokale politie van Genk op 10 november 2017 en een medisch getuigschrift van dr. V. B. van 9 november 2017. Uit deze documenten lijkt te kunnen worden afgeleid dat verzoekster echtelijke moeilijkheden had en slachtoffer werd van *intra-familiaal* geweld. De Raad merkt echter op dat deze feiten niet kunnen worden aanzien als vervolging of ernstige schade in asielrechtelijke zin en bijgevolg geen aanleiding kunnen geven tot het verlenen van internationale bescherming.

2.5.9. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling is nagenoeg identiek aan de vorm van ernstige schade die wordt bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet dat op zijn beurt de omzetting vormt van artikel 15, *sub b)*, van de richtlijn 2011/95/EU. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) blijkt echter dat het toepassingsgebied van artikel 15, *sub b)*, van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het HvJ hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, *sub b)*, van de richtlijn 2011/95/EU "*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*" of nog dat "*de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*" door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, § 33 en § 35), zodat niet alle vormen van onmenselijke of vernederende behandelingen in aanmerking kunnen worden genomen in het kader van een verzoek om internationale bescherming.

2.5.10. In haar middel betoogt verzoekster dat zij "*in geval van terugkeer naar haar land van herkomst het voorwerp zal zijn van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen*", met name 'individuele en doelgerichte vormen van geweld' omdat zij soenniet is en onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat zij behoort tot een religieuze minderheid. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt inderdaad dat soennieten een verhoogd risico lopen op gerichte vormen van geweld, maar dat vooral ontheemde soennieten, die afkomstig zijn uit Anbar, gevisieerd worden (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*", 25 september 2017, p. 30-31). Noch uit de verklaringen van verzoekster, noch uit de recente landeninformatie kan echter worden opgemaakt dat er actueel sprake zou zijn van groepsvervolging van soennieten in Bagdad of dat het loutere gegeven soenniet te zijn, zou volstaan om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Verzoekster blijkt geboren en getogen te zijn in Bagdad uit ouders die eveneens afkomstig zijn uit Bagdad (AD eerste AA, stuk 11, Verklaring DVZ, 1 september 2015, persoonsgegevens), waardoor zij niet aannemelijk maakt dat zij omwille van haar soennitische achtergrond een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van meer gerichte vormen van geweld.

2.5.11. In zoverre verzoekster in haar middel kritiek uit op de beoordeling van de commissaris-generaal over de actuele veiligheidssituatie in Bagdad in het licht van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat in de actuele landeninformatie, die middels de aanvullende nota van de verwerende partij werd overgemaakt, nergens wordt ontkend dat er in Bagdad door IS nog steeds aanslagen worden gepleegd, die burgerslachtoffers eisen.

2.5.12. Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' *"Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"* van 25 september 2017) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een *"ramadanoffensie"* met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen, waarbij militaire tactieken worden gehanteerd, zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen, gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en de *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 in Irak voert, heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas park aan de Tigris. De

voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Verzoekster heeft geen persoonlijke omstandigheden aangetoond die maken dat zij, in vergelijking met de rest van de bevolking in Bagdad, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict.

2.5.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 3 van het EVRM of van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de beslissing in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit, noch dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

Aangezien geen substantiële onregelmatigheid kon worden vastgesteld en alle elementen voorhanden zijn om te komen tot een bevestiging van de beslissing van de commissaris-generaal (artikel 39/2, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet), is er geen reden om in te gaan op de 'uiterst ondergeschikte' vraag van verzoekster om de beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal voor een nieuw onderzoek.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN